

Сжиятъ приеменъ салонъ въ кжщата на Зафирова. Промѣнени сж само креслата, които сж въ полутъмно облѣкло. Вратата въ дъното е затворена, а завескитѣ на прозорцитѣ полуспуснати. Госпожа Иванка, майката на Тинка, въ черно, и Тинка, облѣчена нехайно, сж седнали въ кресла една срещу друга. Есененъ день — привечеръ.

И. — Като става: — Дъще моя, дъще моя! Какъ да те прежаля, когато ти жена на бѣглець отъ фронта не можешъ да бждешъ. Припомни си само завещанието на баща си: достойни зетьове и внуци ще смѣта само тѣзи, които отмъстятъ до край на неприятелитѣ за неговото безчестно погубване. Какво направи твоятъ Митко, като оздравѣ? Вмѣсто да отиде отново на фронта срещу убийцитѣ на баща ти, той хвана балкана съ нѣколцина нехранимайковци . . .

Т. — Не зная, мамо.

И. — Не, дъще, ти не можешъ повече да останешъ въ тази кжща. Затѣва и дойдохъ да те взема отъ тука.

Т. — Не, мамо.

И. — Видишъ ли нашия зеть? Три пжти го раняваха, догдето най-после изгуби единия си кракъ, и пакъ се не отдѣля отъ войската. Сега служи още по-преданно въ канцеларията на самия генераленъ щабъ, макаръ че е съ дървенъ кракъ.

Т. — Не зная, мамо.

И. — Помисли най-после за сестра си, която денемъ и нощемъ те оплаква. Тя ме изпрати тукъ съ триста заржки — безъ тебе да не се връщамъ.

Т. — Не.

И — Пъкъ и на всички твои приятелки съмъ обещала, че отново ще те върна при тѣхъ. А тѣ съ